

него и Бѣла-черква се простираше една грамадна шарена черга отъ стърнища и угари. Само нѣкжде, много далече се синѣеше тѣсна ивица — това бѣха върбитѣ край брѣга на Росица.

На малкия Киро му бѣше много мъчно. За пръвъ пжтъ той се раздѣляше съ майка си и то за цѣла година. Цѣла година щѣше да прекара въ Батошевския манастиръ, да се учи при дѣдо Василий на четмо и писмо, та като порасте, да стане учителъ или свещеникъ, за да помага на бедната си майка. Отъ малъкъ останалъ сиракъ, отъ малъкъ тръгналъ по чужди врати да си вади хлѣба, той знаеше, че учението може да го спаси отъ нѣмотия. И не само него да спаси, но и близкитѣ му.

— За какво мислишъ, Киро? — прекъсна мълчането дѣдо Василий.

Детето не отговори изведнажъ. Като че ли се срамуше да признае, че му е тжжно за село и само повдигна раменѣ:

— За нищо не мисля, дѣдо.

— Да не се сърдишъ на хаджи Тошновото юнче, за гдето те е карало по цѣлъ день да търчишъ?

— Ами! — отговори Киро. — То бѣше такова хубаво и добро юнче. Азъ го кръстихъ Бѣлчо, палавъ Бѣлчо. Знаешъ ли колко палавъ бѣше, дѣдо? Като свѣтулка се мѣташе отъ една страна на друга. Никакъ не ме оставяше да си чета книжката.

— Какво да правишъ?

— Да си чета книжката. Ей тази книжка!

Детето бръкна въ пазвата си и измъкна една малка книга подвързана въ кожа. Старецътъ я взе, разтвори я и учудено запита:

— Ти можешъ ли да я четешъ?

— Мога. Татко докато бѣше живъ, учеше ме. После хаджи Тошовото момче ме донаучи. Искашъ ли да ти прочета нѣщо?

— Искамъ, искамъ.

Киро започна да чете бавно и спокойно. Сякашъ и Дорчо искаше да слуша четенето и спрѣ сръдъ пжтя.

— Стига, — викна изведнажъ дѣдо Василий, — стига! Ти четешъ по-хубаво и отъ мене, па си тръг-